



ת"פ 49659/06/11 - מדינת ישראל נגד מוחמד גבארין, מחמד טאה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49659-06-11 מדינת ישראל נ' גבארין ואח'
בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל
הנאשמים	נגד 1. מוחמד גבארין 2. מחמד טאה

הכרעת דין

כתב-האישום

1. כנגד שני הנאשמים הוגש כתב-אישום המייחס להם עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; והחזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק. בנוסף, לנאשם 1 (להלן גם: ג'בארין) מיוחסת עבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); ואילו לנאשם 2 (להלן גם: טאה) מיוחסת עבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
2. לפי הנטען בעובדות כתב-האישום, ביום 14.6.2011 או בסמוך לכך, ביקש הנאשם 1 (ג'בארין) ממר נדאל אבו שרף כי ישכור עבורו רכב מסוג מזדה 3 מס' 51-937-71 (להלן גם: המזדה או הרכב). מאז ובכל המועדים הרלוונטיים לכתב-האישום, החזיק הנאשם 1 ברכב המזדה.

ביום 23.6.2011, בסמוך לשעה 18:00, הגיע הנאשם 1 לאזור "פארק-בגין" בסמוך למחסום חוסאן, כשהוא נוהג במזדה. הנאשם 1 אסף מהמקום שלושה נוסעים שהמתינו לו שם. לפי הנטען, אחד הנוסעים היה הנאשם 2 (טאה), שהינו תושב אזור שנכנס לישראל שלא כחוק. כל הארבעה נסעו לגן-יבנה ומשם ליבנה. בקצרה ייאמר כי באזור יבנה נהג הנאשם 1 ברחובות שונים, עד שהגיע לרחוב הגליל. שם ירדו מרכב המזדה שלושת הנוסעים (ובהם הנאשם 2), בעוד הנאשם 1 המתין ברכב לבדו כ- 40 דקות, כשהמנוע מונע, עד חזרתם של שלושת הנוסעים לרכב.

לפי הנטען בכתב-האישום, בעת שרכב המזדה היה ביבנה, ביצעה החבורה התפרצות לבית המגורים של משפחת ירימי ברחוב הציפורן 8, וזאת כאשר בני-הזוג ירימי שהו בחו"ל. לפי הטענה, לאחר שהנאשם 2 והשניים הנוספים ירדו מרכב המזדה בעוד הנאשם 1 ממתין להם ברכב, הם הגיעו לבית המגורים של משפחת ירימי, שברו את

עמוד 1



סורג דלת ההזזה הקדמית של החצר שפונה לכיוון הסלון בבית, עקרו את מערכת האזעקה ממקומה, שפכו עליה מים לנטרולה ונכנסו לבית. בתוך הבית זרעו השלושה הרס רב בכל החדרים, וגנבו פלאפון ושני שעונים.

לאחר חזרת השלושה לרכב המזדה בו המתין להם הנאשם 1, המשיך הנאשם 1 בנסיעה רצופה מיבנה לכיוון ירושלים, כשבמזדה נוסעים יחד עימו השלושה הנוספים (ובהם הנאשם 2). בסמוך לשעה 23:00 בכביש 9, בין צומת רמת שלמה לצומת הגבעה הצרפתית בירושלים, עצר כוח משטרה את רכב המזדה בזמן שהנאשם 1 ממשיך לנהוג בו. הנאשם 2 ישב בספסל האחורי של המזדה.

בזמן ביצוע המעצר, כל ארבעת יושבי המזדה ברחו ממנה. שניים שזהותם אינם ידועה למאשימה הצליחו להימלט מהשוטרים, לאחר שאחד מהם חצה את הכביש בריצה לכיוון יער שבתוכו נעלם, וכתוצאה מכך נגרמה תאונה בין שני כלי רכב שנסעו בכביש. שני הנאשמים שלפניי (ג'בארין וטאה) ברחו אף הם. שני הנאשמים נתפסו לאחר שניסו להסתתר מפני השוטרים וכן ניסו להתנגד למעצרים בצורה אלימה.

ברכב המזדה נתפסו מספר זוגות כפפות, לום, מכשיר חיתוך "דיסק" חדש, מכשיר קידוח חדש, מברג ורכוש נוסף. כמו כן, לפי הנתעון, החזיקו הנאשמים ברכב רכוש שגנבו מבית משפחת ירימי.

עד כאן העובדות הנתענות בכתב-האישום.

השתלשלות העניינים בהליך

3. לאחר הגשת כתב-האישום, החל הטיפול בתיק לפני כב' השופט לי-רן. בעקבות פרישתו של השופט לי-רן מכס השיפוט, עבר המשך הטיפול בהליך למותב זה. בתיק התנהלו מספר רב של ישיבות. בשלב שמיעת פרשת ההגנה, נדחו לא פחות מ-4 ישיבות הוכחות ביום הדיון עצמו (20.3.2014, 23.3.2014, 8.4.2014, 1.5.2014). זאת, עקב היעדרות הסגור מיישיבת הוכחות אחת (עו"ד פרנקו טען כי היעדרותו נבעה ממחלה, אולם לא הוצג תיעוד רפואי בעניין על-אף הזדמנויות חוזרות ונשנות שניתנו לכך); אי התייצבות הנאשם 1 לישיבת הוכחות אחרת בשל מחלה (הוצג תיעוד רפואי); וכן אי התייצבותו של הנאשם 2 פעם אחר פעם לפרשת ההגנה בשל קשיים נטענים חוזרים ונשנים בהסדרת כניסתו לישראל. לאחר ביטול ארבע ישיבות הוכחות בשלב שמיעת פרשת ההגנה, הוריתי על התליית ההליך בעניינו של הנאשם 2, ולאחר מכן על הפרדת משפטם של שני הנאשמים בהתאם לסעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. לצד זאת, אפשרתי לנאשם 1 בתום שמיעת עדותו, לזמן את הנאשם 2 כעד-הגנה מטעמו לישיבת ההוכחות שנקבעה לאחר מכן. הבהרתי כי במידה שהנאשם 2 יתייצב לדיון, תבוטל ההחלטה בדבר הפרדת משפטם של הנאשמים והמשפט ימשיך לגבי שניהם. לישיבה הבאה שהתקיימה ביום 10.9.2014, התייצבו שני הנאשמים. ההחלטה בדבר הפרדת המשפט בוטלה, ובאותו היום נשמעה עדות הנאשם 2 וכן סיכומי הצדדים בעל-פה בנוגע לשני הנאשמים יחדיו.

יריעת המחלוקת

4. יריעת המחלוקת בין הצדדים הינה רחבה. הנאשמים כופרים באשמה, למעט בנוגע לעבירת השהייה הבלתי



חוקית בישראל המיוחסת לנאשם 2 (טאה), לגביה אין חולק.

בתשובתו לכתב-האישום, אישר הסנגור כי הנאשם 1 החזיק ברכב המזדה השכור במועדים הרלוונטיים לכתב-האישום. הוא אף אישר כי ביום הרלוונטי, הנאשם 1 נהג ברכב המזדה באזור יבנה בסמוך לשעה 21:00. בשלב התשובה לאישום, טען הסנגור כי הנאשם 1 אסף את שלושת הנוסעים בסמוך ליבנה. כפי שיפורט בהמשך הדברים, בעדויותיהם של שני הנאשמים לפני באולם-הדיונים, נמסרה גרסה שונה. בהתאם לגרסת הנאשמים במשפט, בלילה הרלוונטי הנאשם 1 טעה בדרכו מאשדוד לירושלים. באזור אשדוד הוא אסף שני טרמפיסטים אנונימיים שברשותם היתה שקית לבנה. בהמשך הנסיעה לכיוון ירושלים, כאשר הנאשם 1 הגיע בנסיעתו לאזור אבו-גוש, הוא אסף לרכבו את הנאשם 2 שחיפש טרמפ לירושלים, בלא שבין השניים היתה היכרות מוקדמת. לטענת ההגנה, לשני הנאשמים לא היתה כל מעורבות בעבירות של ההתפרצות והגניבה שבוצעו בבית משפחת ירימי, והם כלל לא ידעו על ביצוען בשעת אמת. נקל להבחין כי גרסה זו מכוונת את חצי החשד בעניין ביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה, לשני הנוסעים הנוספים שהיו ברכב המזדה, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה.

במסגרת התשובה לאישום, אישר הסנגור כי בעת שרכב המזדה נעצר על-ידי השוטרים בכביש 9 בין צומת רמת שלמה לצומת הגבעה הצרפתית בירושלים, הנאשם 1 הוא שנהג ברכב, ועימו נסעו גם הנאשם 2 והשניים הנוספים. בנוסף, הסנגור אישר כי כל ארבעת יושבי הרכב, ובהם שני הנאשמים, ברחו מהרכב. לטענת הסנגור, בריחת מרשיו מהרכב נבעה מכך שהשוטרים לא הזדהו, ולפיכך הנאשמים חששו שאנשים זרים מתכוונים לתקוף אותם. ההגנה הכחישה מחוסר ידיעה את הטענות בדבר החפצים שנתפסו ברכב המזדה, בין היתר בטענה כי מדובר ברכב שכור. הסנגור אישר כי הנאשם 2 הינו תושב אזור ששהה בישראל שלא כדין. עם זאת, נטען כי הנאשם 1 לא ידע על כך בעת שהסיע אותו טרמפ ברכבו.

מסכת הראיות

5. נוכח עמידת ההגנה על שמיעת מרביתם של עדי-התביעה שצוינו בכתב-האישום, העידו לפני 19 עדי-תביעה ששימשו כשוטרים בזמן הרלוונטי (תצפיתנים ועוקבים שנקראו למתן עדות על דו"חות תצפית ודו"חות פעולה שרשמו; שוטרים שנקראו למתן עדות על מזכרים ודו"חות תפיסה וסימון שכתבו; וכן חוקרים שגבו הודעות משטרתיות בתיק). במהלך שמיעת פרשת התביעה, הגישה המאשימה לעיוני 39 מסמכים (הודעות משטרתיות, דו"חות צפייה, דו"חות פעולה, דו"חות סימון ותפיסה, מזכרים, צילומים ותעודת עובד ציבור). המסמכים הוגשו כראיות וסומנו ת/ 1 עד ת/ 39.

מטעם ההגנה העידו שני הנאשמים לבדם. יוער כי ההגנה לא הגישה מטעמה כל מוצג בתיק.

המתווה להכרעה

6. נקודת המוצא הינה כי אין בתיק ראיות ישירות להוכחת אשמתם של שני הנאשמים, בעיקר בכל הנוגע לעבירות הרכוש המיוחסות להם (ההתפרצות והגניבה בבית משפחת ירימי ביבנה). התזה המפלילה של המאשימה מבוססת על הצטברותן של ראיות נסיבתיות, אשר לטענת המאשימה ניתן להסיק מהן ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הנאשמים ביצעו את העבירות הנדונות.



בהתאם להלכה הפסוקה, טרם הסקת מסקנה מפלילה מראיות נסיבתיות, נדרש תהליך שהינו תלת-שלבי: בשלב הראשון, על בית-המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, על-מנת לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה על-מנת לקבוע האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה הנטענת. בהעדר ראיה ישירה לאשמה, הרי הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות הנסיבתיות, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר. ודוק, אין הכרח כי כל ראיה נסיבתית, כשהיא לעצמה, תספיק להרשעת הנאשם. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות שכל אחת בנפרד אינה מספיקה להפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב השלישי, מועבר הנטל הטקטי להגנה להציע הסבר שבכוחו לשלול את ההנחה המפלילה העומדת כנגד הנאשם, על דרך של הותרת ספק סביר ביחס אליה. על בית-המשפט להניח את התזה המפלילה של התביעה אל מול האנטי-תזה של ההגנה, ולבחון האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לספק סביר את גרסתו והסבריו של הנאשם (ראו: ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586-587 (2003) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה). לאחרונה, שב והבהיר כב' השופט הנדל את הדברים הבאים:

"תנאי לקביעת ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם. על בית המשפט לבחון את התרחישים האפשריים בהתאם לראיות הנסיבתיות, ולבדוק אם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב אף הוא עם חומר הראיות. מציאת תרחיש כזה מחייבת כמובן זיכוי של הנאשם, שכן נמצא שהמסקנה המרשיעה שוב אינה המסקנה ההגיונית היחידה. ואולם, על תרחיש חלופי זה להיות סביר. אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות, אלא נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי ... עיקרון זה מתחייב מתוך יסוד 'הספק הסביר' המנחה את בית המשפט בהליך הפלילי".
(ע"פ 2884/12 חביבה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (18.6.2014)).

7. אפנה, אפוא, לבחינת חומר הראיות בהתבסס על אמות-המידה האמורות. אציין כבר עתה כי אני סבורה שעלה בידי המאשימה לבסס את עמדתה המפלילה על-בסיס משקלן המצטבר של ראיות נסיבתיות שונות עליהן אעמוד להלן, וכי ההגנה לא הצליחה לעורר ספק סביר באשמת הנאשמים.

בחינת הראיות הנסיבתיות התומכות בתזה המפלילה של המאשימה - בחינת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה ובחינת המסכת בכללותה

(א) שכירת רכב המזדה על-ידי הנאשם 1 עובר לאירוע נשוא כתב-האישום ונהיגתו ברכב במועד הרלוונטי

8. מהראיות שהובאו לפניי עלה כי הנאשם 1 (ג'בארין), שהינו תושב ישראל, הכיר אדם בשם **נידאל אבו-שרך** (להלן: אבו-שרך) מעבודתם המשותפת במשלוחים בסופרמרקט. כשבועיים לפני האירוע נשוא כתב-האישום, פנה הנאשם 1 לאבו-שרך, וביקש ממנו עזרה בשכירת רכב. לטענת אבו-שרך, הנאשם 1 אמר לו שהוא זקוק לרכב שכור כדי לעבוד בשיפוצים, וביקש מאבו-שרך לשכור עבורו רכב בטענה כי לו-עצמו אין ויזה לצורך תשלום. אבו-שרך ניגש עם הנאשם 1 לחברה להשכרת רכבים, ושכר עבורו רכב מזדה 3 מספר לוחית-זיהוי 51-937-71 למשך חודש ימים, מיום 14.6.2011 עד יום 14.7.2011. לטענת אבו-שרך, הוא שילם על השכרת הרכב באמצעות הויזה שלו, והנאשם 1 החזיר לו את הכסף במזומן (עמ' 69-70 לפרוטוקול; ת/ 25).



הסנגור ויתר על חקירתו הנגדית של אבו-שרך, ולפיכך העיד העד עדות קצרה בחקירה ראשית. הודעתו של אבו-שרך במשטרה הוגשה לעיוני בהסכמת הסנגור (ת/ 25) וכך גם חוזה השכרת הרכב (ת/ 26). מכאן שההגנה לא חלקה באופן ממשי על אמיתות עדותו של אבו-שרך. אעיר כי בעדותו לפניי, אישר הנאשם 1 כי ביקש מאבו-שרך לשכור עבורו רכב (עמ' 88 לפרוטוקול).

לצורך המשך הדיון חשוב לציין כי בתשובה לכתב-האישום, אישרה ההגנה כי במועד הרלוונטי (ביום 23.6.2011 בשעות 18:00 עד 23:00), הנאשם 1 (ג'בארין) הוא שהחזיק ברכב המזדה השכור ונהג בו. גם בעדותו לפניי, לא חלק הנאשם 1 על כך שנהג ברכב המזדה השכור במועד ובשעות שהוזכרו בכתב-האישום (ראו: עמ' 85 לפרוטוקול). יודגש כי בשום שלב מתחילת המשפט ועד סופו, לא הועלתה מצד ההגנה טענה כלשהיא לפיה במועד הרלוונטי - 23.6.2011 בין השעות 18:00 עד 23:00 - רכב המזדה השכור היה ברשותו של אדם אחר מלבד הנאשם 1, או כי אדם אחר מלבד הנאשם 1 נהג במזדה.

(ב) המעקב אחר מסלול נסיעת רכב המזדה ביום 23.6.2011 בין השעות 18:00 עד 23:00

הערות כלליות

9. **איתי ליכטנטל** (להלן גם: ליכטנטל), סגן מפקד יחידת כפיר במג"ב בעת הרלוונטית ומפקד הפעילות, העיד לפניי במשפט. בנוסף, העידו מספר ניכר של תצפיתנים ועוקבים שנטלו חלק בפעילות. מעדותו של ליכטנטל וכן מעדויות נוספות של תצפיתנים ועוקבים שהעידו לפניי, עלה כי ביום 23.6.2011 בין השעות 18:00 עד 23:00 עסקו אנשי יחידת כפיר במעקב אחר רכב המזדה, בין היתר באמצעות ניידות משטרה סמויות. מעדותו של ליכטנטל עלה כי הוא-עצמו וכן מפקד יחידת כפיר ליוו את הפעילות בשטח, והיוו בלשון העד: "חפ"ק נייד" (עמ' 41, ש' 20 לפרוטוקול). עוד עלה מחומר הראיות כי התצפיתנים והעוקבים תקשרו אחד עם השני וכן עם מפקד הפעילות באמצעות מכשירי קשר (ראו למשל: עמ' 55, ש' 17 ואילך לפרוטוקול).

10. כפי שיובהר בפיסקה 18 להלן, המעקב אחר רכב המזדה לא היה צמוד ורציף לאורך מלוא מסלול הנסיעה). כל תצפיתן או עוקב שהעיד לפניי, פירט על קטע הדרך בו צפה במזדה במהלך מסלול נסיעתה. משמיעת העדויות עלה כי בשעת אמת, כל העדים העבירו דיווחים בקשר. עוד עלה כי דו"חות התצפית ודו"חות הפעולה נרשמו על-ידי השוטרים שעות בודדות לאחר סיום הפעילות באותו לילה (כפי שיפורט בהמשך הדברים, מעצר הנאשמים בוצע ביום 23.6.2011 בסביבות השעה 23:00. דו"חות התצפית ודו"חות הפעולה נרשמו על-ידי התצפיתנים והעוקבים השונים ביום 24.6.2011 בין השעות 01:00 עד 03:00 לפנות בוקר, קרי- עד 4 שעות לכל היותר מסיום הפעילות בכללותה).

כל התצפיתנים והעוקבים אישרו כי פעלו במסגרת תפקידם השוטף ביחידת כפיר; כי הם אשר כתבו בשעת אמת את דו"חות התצפית ודו"חות הפעולה בסמוך לאחר סיום האירוע בכללותו; וכי הם זוכרים את האירוע באופן כללי, אולם אינם זוכרים כיום את כל הפרטים שרשמו בסמוך לאחר סיום הפעילות. ואכן, אין לצפות מתצפיתן או מעוקב שנטל חלק בפעילות שוטפת במסגרת תפקידו במשטרה לפני כשלוש שנים, שיזכור כיום את מכלול פרטי האירוע, לרבות פרטי הרכב לגביו ערך תצפית או מעקב (יוער כי מאז האירוע, חלק מהעדים כבר סיימו את תפקידם במשטרה). בהתחשב בכל אלה, ובהתאם לאמות-המידה הקבועות בהלכה הפסוקה, אפשרתי למאשימה להגיש לעיוני את דו"חות התצפית ודו"חות הפעולה כראיה קבילה מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר (לאמות-המידה החלות על העניין, ראו: ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 212 (1984); בג"צ 3209/06 שורפי נ' בית המשפט המחוזי בתל



אביב, פסקה 3 (17.4.2006); ע"פ 7955/10 חאלדי נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-16 (8.8.2011); רע"פ 9298/11 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (20.12.2011)). במרבית המקרים הסנגור לא הביע התנגדות לכך, ובחלק מהמקרים אף נתן הסכמה מפורשת להגשת החומר.

11. להלן אעמוד על פרטי עדויותיהם של התצפיתנים והעוקבים שהעידו לפני. לאחר מכן אתייחס לאמינות העדויות של התצפיתנים והעוקבים, ואדון בטענות שהעלה הסנגור בהקשר זה. לבסוף אנתח את התמונה העולה מעדויות התצפיתנים והעוקבים לגבי מסלול נסיעתה של המזדה במבט-על.

המעקב אחר מסלול נסיעת המזדה - פרטי עדויות התצפיתנים והעוקבים

12. **טל שלום**, בלש ביחידת כפיר, שימש בפעילות כתצפיתן. העד העיד כי לפי בקשת מפקד הצוות, התמקם בשעה 16:00 בתצפית **באזור פארק-בגין**, **בסמוך למחסום חוסאן**. בשעה 18:08 זיהה מזדה 6 שחורה עומדת על שולי הכביש בכניסה לפארק-בגין. העד לא הצליח לזהות את מספר לוחית-הזיהוי של הרכב שכן הוא צפה בצידו של הרכב, ולא בחלקו הקדמי או האחורי. העד העיד כי ראה שלושה חשודים מגיעים מתוך **כפר ואדי-פוקין** ונכנסים לתוך המזדה. לאחר שהשלושה עלו לרכב, המשיכה המזדה בנסיעה לכיוון מחסום חוסאן ושתי דקות לאחר מכן (**בשעה 18:10**) שבה בחזרה ובתוכה שלושת החשודים שעלו לרכב זמן קצר קודם לכן (העד זיהה אותם לפי מספרם ולפי צבע החולצות). העד ציין כי התצפית היתה ברורה ולאור יום. עוד מסר העד כי במהלך התצפית רשם את הפרטים בהם צפה בפנקס, וכי בסיום התצפית הצטרף לאחת הניידות הסמויות. העד רשם את דו"ח התצפית שלו (ת/3) ביום 24.6.2011 בשעה 01:30 בלילה, לאחר שהגיע לתחנה בסיום מכלול הפעילות. הרישומים בפנקס שימשו אותו לצורך כתיבת דו"ח התצפית (הפנקס עצמו לא נשמר) (עמ' 29-31 לפרוטוקול). ניתן להיווכח כי טל שלום לא הצליח להבחין במספר לוחית-הזיהוי של רכב המזדה השחור, ואף העיד כי מדובר היה במזדה 6 (להבדיל ממזדה 3).

עידו אדיר שימש אף הוא כתצפיתן. הוא התמקם **בצומת הסמוכה לצור-הדסה**. בשעה 18:10 קיבל העד דיווח בקשר מהשוטר טל שלום, לפיו מגיע לכיוונו רכב מזדה 6 בצבע שחור. כעבור דקה (**בשעה 18:11**) הבחין העד במזדה 3 שחורה ואף הבחין במספר לוחית-הזיהוי שלה: 51-937-71. המזדה הגיעה בנסיעה מכיוון פארק-בגין מחסום חוסאן, ופנתה בצומת צור-הדסה לכביש מס' 386 לכיוון בר-גורא. במזדה ישבו 4 חשודים (העד לא רשם פרטי מראה או לבוש לגביהם). העד העביר דיווחים בקשר למפקד הצוות. לטענת העד, המרחק בין התצפית בה שהה לבין רכב המזדה היה כ-20 מטרים. הראות היתה ברורה, שכן היה מדובר באור יום בתקופת הקיץ. דו"ח התצפית של העד (ת/14) נרשם ביום 24.6.2011 בשעה 01:30 בלילה, עם סיום מכלול הפעילות (עמ' 59-60 לפרוטוקול).

ניתן להיווכח כי אותה מזדה שחורה שנצפתה על-ידי טל שלום כשבתוכה ארבעה אנשים (נהג + שלושה נוסעים), הגיעה לאחר כדקה נסיעה לנקודת התצפית של עידו אדיר, והלה זיהה כי מדובר במזדה 3 (ולא במזדה 6) וכן הצליח לזהות את מספר לוחית הזיהוי של הרכב. ודוק, **לפי סוג הרכב, הדגם, הצבע ומספר לוחית הזיהוי, מדובר באותו רכב אותו שכר הנאשם 1 (ג'בארין)** כשבועיים קודם לכן באמצעות אחר (אבו-שרך).

אביה גאולה שימש גם הוא כתצפיתן בזמן הפעילות. מקום התצפית שלו היה **בצומת נס הרים (כבישים 386 ו-3866)**. העד זיהה מהתצפית שלו רכב מזדה 3 בצבע שחור עם מספר לוחית זיהוי 51-937-71 ובתוכו ארבעה חשודים, נוסעת לכיוון כללי עין-כרם על כביש מס' 386. העד העביר דיווחים בקשר על כך. העד רשם את דו"ח התצפית



שלו (ת/ 22) ביום 24.6.2011 בשעה 01:00 עם סיום מכלול הפעילות (עמ' 69-67 לפרוטוקול).

חן אלקיים שימש כעוקב והמתין בניידת משטרתית סמויה **בצומת לטרון, בציודו של כביש מס' 1. בשעה**

20:00 זיהה העד את רכב המזדה השחור לפי מספר לוחית הזיהוי, מגיע מכיוון שער הגיא. תנועת כלי-הרכב בכביש היתה עמוסה באותה שעה, ולקח זמן עד שהניידת הסמויה הצליחה להשתלב בתנועה. העד זיהה שוב את המזדה לקראת מחלף ענבה, שם ירדה המזדה לכביש מס' 431. נוכח התנועה הסואנת, התקשתה הניידת הסמויה להשתלב שוב בכביש, ולפיכך המשיכה בנסיעה על כביש מס' 1. העד העביר דיווח בקשר כי המזדה ירדה למחלף 431 ונעה לכיוון מערב (עמ' 37, 39 לפרוטוקול). העד רשם את דו"ח הפעולה (ת/ 7) ביום 24.6.2011 בשעה 02:00, לאחר סיום הפעילות.

צביה בן ציון שימשה כתצפיתנית ביחידת כפיר. היא הוצבה **באזור גן-יבנה** והתבקשה כלשונה: "להתמקם

כתצפית השולטת על הרכב מזדה 3 בצבע שחור, מספר הרכב 51-937-71". **בשעה 21:13** זיהתה העדה שלושה חשודים יוצאים בריצה לכביש לכיוון המזדה 3, ללא רכוש בידים. השלושה נכנסו לרכב כאשר הנהג המתין להם בפנים. התאורה היתה תאורת-רחוב. העדה העבירה דיווחים על כך, ולאחר מכן עלתה לאחד הרכבים המשטרתיים להמשך הפעילות. דו"ח התצפית (ת/ 15) נרשם על-ידי העדה ביום 24.6.2011 בשעה 01:30, עם סיום הפעילות (עמ' 62-61 לפרוטוקול). יוער כי **אביה גאולה** שהוזכר לעיל, העיד גם הוא כי זיהה את רכב המזדה חולף על-פניו בכיכר בה המתין **בגן-יבנה**, ובתוכה ארבעה חשודים. העד העביר דיווח על כך (ת/ 22; עמ' 67 לפרוטוקול).

אלנתן שרונה שימש כעוקב בניידת משטרתית סמויה שהמתינה ברחוב השרון **בעיר יבנה** (הסמוכה לגן-יבנה

שהוזכרה לעיל). מפקד הפעילות, איתי ליכטנטל, ביקש מהעד לצאת מהניידת לתצפית רגלית ברחוב הגליל, בעקבות מזדה 3 בצבע שחור מספר לוחית זיהוי 51-937-71. העד יצא מהניידת הסמויה, וצעד רגלית מרחוב השרון לרחוב הגליל בתוך העיר יבנה. כשהעד צעד **ברחוב הגליל בשעה 21:46 עד 21:55**, הוא זיהה את רכב המזדה 3 לפי מספר לוחית-הזיהוי שלה, חונה בצד ימין של הרחוב. מעל רכב המזדה היה פנס רחוב, ולכן הראות היתה טובה. בתוך הרכב ישב הנהג לבדו, כשהרכב מונע. העד לא זיהה פרטי לבוש של הנהג, אך ציין שהנהג היה עם "**שיער קצוץ כמו קרחת**" (עמ' 49, ש' 28 לפרוטוקול). העד המשיך בצעידתו ברחוב, ואז ניתק קשר עין עם רכב המזדה. התצפית נמשכה כ- 9 דקות. העד ציין כי העביר דיווח לסגן-מפקד היחידה באמצעות הטלפון הנייד שלו, שכן לא היה לו מכשיר קשר (עמ' 50 לפרוטוקול). דו"ח התצפית (ת/ 10) נרשם ביום 24.6.2011 בשעה 01:40 עם תום הפעילות (עמ' 51-48 לפרוטוקול).

חן אלקיים שהוזכר לעיל בנוגע למעקב אחרי רכב המזדה בצומת לטרון, קיבל בהמשך הפעילות הנחיה להגיע

עם הניידת המשטרתית הסמויה לעיר יבנה. העד התמקם ברחוב הגליל, פינת רחוב הנגב בתוך העיר יבנה, והמתין שם להתפתחויות. באותה דרך פעל **מוטי ארונה**, ששימש כנהג בצוות-מעקב שנסע בניידת משטרתית סמויה אחרת. בשלב מסוים, מפקד הפעילות, איתי ליכטנטל, דיווח כי הרכב החשוד (מזדה 3 בצבע שחור, מספר לוחית-זיהוי 51-937-71) נע לכיוון היציאה מיבנה בחזרה לכביש מס' 4. שני העדים התבקשו לנסוע בעקבות המזדה ולהעביר דיווחים. **בשעה 22:30** הבחין חן אלקיים ברכב המזדה כשהוא ביציאה מיבנה, ונסע בעקבות המזדה לכיוון רמלה בכביש מס' 431. בינתיים, הניידת בה נהג מוטי ארונה התקרבה בנסיעה לכיוונם. מוטי ארונה העיד כי יצר קשר עין עם המזדה באזור מחלף רמלה בכביש מס' 431, בחיבור עם כביש מס' 1 (עמ' 26 לפרוטוקול).



חשוב לציין כי גם **חן אלקיים** וגם **מוטי ארז** העידו כי החל מהשלב בו כל אחד מהם יצר קשר עין עם המזדה לאחר יציאתה מיבנה, ועד למעצר המזדה באזור צומת רמת-שלמה לכיוון הגבעה הצרפתית בירושלים בסביבות השעה 23:00, שתי הניידות הסמויות עקבו אחרי המזדה באופן רצוף, תוך שמירה על קשר עין מתמיד עימה. וכך תיאר זאת חן אלקיים: "מכיוון יבנה לירושלים אני ומוטי ארז היינו לסירוגין במעקב אחרי הרכב כל הזמן. לציין שאני אומר לסירוגין זה לא אומר שאני לא רואה את הרכב. גם אני וגם מוטי רואים את הרכב כל הזמן, פשוט פעם אני קרוב לרכב, ופעם הוא כדי לא לעורר חשד. אבל אני שמרתי על קשר עין רציף... ממחלף 431 רמלה-ירושלים ועד לנקודת המעצר ברמות שלמה" (עמ' 38, ש' 24-22 לפרוטוקול). גם מוטי ארז העיד כי: "...זיהיתי אני את הרכב המדובר כולל הלוחית זיהוי, כולל הצבע והסוג, והתחלנו ללוות אותו בקשר עין מאזור כביש 431, מאזור מחלף רמלה כשהוא מתחבר עם כביש 1, ואז ליוונו אותו בקשר עין רצוף עד רמת שלמה שם בוצע המעצר" (עמ' 26, ש' 26-24 לפרוטוקול).

יוער כי דו"ח הפעולה של חן אלקיים לגבי הקטע הנדון של האירוע (ת/ 6), נרשם על-ידי העד ביום 24.6.2011 בשעה 02:00 כשהגיע לתחנת המשטרה (עמ' 37 לפרוטוקול). אשר לדו"ח הפעולה של מוטי ארז, הרי הוא נכתב ביום 24.6.2011 בשעה 01:30 (עמ' 26 לפרוטוקול).

13. אין חולק בין הצדדים כי כאשר המזדה עצרה ברמזור אדום בצומת רמת-שלמה לכיוון הגבעה הצרפתית בכביש מס' 9 בירושלים, ניתנה פקודה לעצור אותה. סגן מפקד יחידת כפיר ומפקד הפעילות, איתי ליכטנטל, הסביר בעדותו לפני כי נתן פקודה לעצור את המזדה באותה נקודה, שכן היא היתה מצויה במרחק של דקות נסיעה בודדות לשטחים. זאת ועוד; ליכטנטל סבר שמדובר במקום עם הכי פחות סיכון לאזרחים, לשוטרים ולחשודים עצמם (עמ' 42-41 לפרוטוקול).

במעצר המזדה השתתפו מספר ניידות משטרתיות שנטלו חלק במעקב אחריה לאורך נסיעתה בכביש מס' 9 (לרבות שתי הניידות בהן ישבו חן אלקיים ומוטי ארז כאמור לעיל). עם מתן הפקודה למעצר המזדה, אחת הניידות המשטרתיות חסמה את נתיב הנסיעה של המזדה מלפנים, ואילו הניידות האחרות הקיפו את המזדה מהצד ומאחור. בשלב זה, דלתות המזדה נפתחו וכל ארבעת יושבי המזדה (לרבות שני הנאשמים) ברחו ממנה החוצה. לפרטי עדויות השוטרים בדבר התנהלות הנאשמים החל משלב זה, אתיחס בהמשך. אומר רק כי לפי העדויות בתיק וכן לפי דו"ח המעצר שרשם השוטר **תמיר יונסי**, מעצר הנאשמים בשטח בוצע **בשעה 23:05** (ראו: דו"ח המעצר ת/ 12).

אמינות עדויות השוטרים - התצפיתנים והעוקבים

14. באופן כללי, אומר כי עדויותיהם של התצפיתנים והעוקבים, הותירו רושם אמין. ראשית, לא נמצא לי כל בסיס לחשוד בכך שמי מהתצפיתנים או העוקבים לא אמר אמת בעדותו לפני, בשים לב לכך שפרטי המעקב אחר מסלול נסיעת המזדה היו טכניים באופיים, וכל עד התייחס בעדותו למקטע הספציפי בו תצפת או עקב אחרי רכב המזדה במסגרת מילוי תפקידו. שנית, כפי שצוין בפיסקה 10 לעיל, דו"חות התצפית ודו"חות הפעולה נרשמו בסמוך לאחר סיום הפעילות בכללותה. הדבר משליך על דיוק הפרטים שנרשמו במסגרת הדו"חות שהוגשו לעיוני, ואשר לגביהם העידו השוטרים. בחלק מהדו"חות צוינו השעות המדויקות בהן נערכו התצפית או המעקב אחרי רכב המזדה. הדבר תרם להבנת סדר השתלשלות הדברים. שלישית, התצפיתנים והעוקבים שהעידו לפניי הקפידו להשיב רק על מה שרשמו או זכרו, ונמנעו מלהשיב על שאלות שלא ידעו או לא זכרו את התשובה לגביהן. לבסוף, אציין כי משמיעת עדויותיהם של השוטר חן אלקיים והשוטר מוטי ארז התרשמתי כי הם הקפידו להבחין בין השלבים השונים בהם עקבו אחר רכב



המזדה במהלך מכלול האירוע, וכן הקפידו להבחין בין דיווחים והנחיות-פעולה שקיבלו בקשר, לבין פרטים בהם צפו במו-עיניהם. הדבר תרם לחיזוק אמינות עדותיהם לפניי.

במאמר מוסגר ולמען שלמות התמונה, אעיר כי יוצא-דופן הוא השוטר **טדי אסקיאס** ששימש כראש צוות ביחידת כפיר בעת הרלוונטית. עד זה היה היחיד שרשם את דו"ח הפעולה שלו (ת/1) ביום 26.6.2011, קרי- כשלושה ימים תמימים לאחר האירוע. לא הוצג לפניי הסבר מספק לפער-זמנים זה (עמ' 22 לפרוטוקול). זאת ועוד; בדו"ח הפעולה של אסקיאס לא רשומים פרטי הרכב אחריו בוצע המעקב. אוסיף כי אסקיאס היה היחיד מבין השוטרים שהעיד כי העביר דיווחים למרכזת (עמ' 20-24 לפרוטוקול), על-אף שיתר השוטרים העידו כי לא נעזרו במרכזת במהלך הפעילות, ולפיכך לא ברור אם אמנם כך פעל אסקיאס. מכל מקום, אין מחלוקת כי לדו"ח הפעולה שרשם אסקיאס לא צורף דו"ח מרכזת, ואסקיאס לא זכר לומר מהי הסיבה לכך (עמ' 24 לפרוטוקול). בהתחשב במשקלם המצטבר של כל אלה, הרי למען הזהירות נמנעתי מלהתבסס על עדותו של עד זה.

15. הסנגור התרעם בסיכומיו בעל-פה כנגד כך שמהעדויות שנשמעו במשפט עלה כי התצפיתנים והעוקבים לא נעזרו במרכזת, שתפקידה לקבל דיווחים מהשטח בשעת-אמת ולרכזם בכתב. בהתייחס לטענה זו אציין כי הסנגור נמנע מלחקור את מפקד הפעילות, איתי ליכטנטל, האם ראה לעשות שימוש במרכזת במהלך הפעילות, ואם לא- מהי הסיבה לכך. מכל מקום, מהעדויות שנשמעו לפניי עלה בבירור כי התצפיתנים והעוקבים העבירו בשעת-אמת דיווחים באמצעות מכשירי קשר (עמ' 28, 31, 39, 50-51, 55, 59-60, 68-69 לפרוטוקול). עוד עלה כי ליכטנטל פיקד על הפעילות בשטח, שימש כחפ"ק נייד וכן קיבל והעביר דיווחים בקשר. בשים לב לכך שהשוטרים העידו במפורש כי העבירו דיווחים בקשר בזמן-אמת ללא שימוש בדו"חות מרכזת, וכן בשים לב לכך שדו"חות התצפית ודו"חות הפעולה נרשמו שעות בודדות לאחר סיום האירוע בכללותו, אינני סבורה כי העדר שימוש במרכזת דווקא, יש בו כדי להשליך על אמינות דו"חות התצפית ודו"חות הפעולה שהוגשו לעיוני, או על אמינות עדויותיהם של העדים שנשמעו לפניי.

המעקב אחר מסלול נסיעת המזדה - מבט על

16. עדויות העוקבים והתצפיתנים נמצאו, אפוא, אמינות מטעמים עליהם עמדתי. ממכלול עדויות התצפיתנים והעוקבים עולה כי ביום 23.6.2011 בין השעות 18:00 עד 23:00 הם עקבו אחרי רכב מזדה 3 בצבע שחור, מספר לוחית-זיהוי 51-937-71. מדובר באותו רכב מזדה שהנאשם 1 (ג'בארין) שכר שבועיים קודם לכן למשך חודש ימים מחברה להשכרת רכבים, באמצעות אחר (אבו-שרך). אזכיר כי ההגנה אינה חולקת על כך שאותו רכב מזדה היה בשימוש הנאשם 1 וכי הוא נהג ברכב בשעות הרלוונטיות ביום 23.6.2011. אף אין חולק כי הנאשם 1 הוא שנהג ברכב המזדה כאשר היא נעצרה על-ידי ניידות המשטרה בצומת רמת-שלמה בסיום האירוע.

17. מעדויות העוקבים והתצפיתנים ניתן ללמוד כי המעקב אחרי מסלול נסיעת המזדה בה נהג הנאשם 1, החל **בשעה 18:08** באזור מחסום חוסאן בכניסה לפארק-בגין, אז עלו לרכב שלושה נוסעים שהגיעו מתוך הכפר ואדי-פוקין. משם נסעה המזדה דרך כביש מס' 386 לכביש מס' 1 (המזדה נצפתה בצומת לטרון **בשעה 20:00**). המזדה המשיכה בנסיעה דרך מחלף ענבה לכביש מס' 431, ומשם נסעה לגן-יבנה (שם נצפתה **בשעה 21:13**). לאחר מכן נסעה המזדה ליבנה. המזדה נצפתה במצב עצירה ברחוב הגליל ביבנה (התצפית הרגלית שערך שם השוטר אלנתן שרוני, בוצעה **בשעה 21:46 עד 21:55**). הנהג נותר ברכב בעוד שלושת נוסעי המזדה ירדו ממנה. **בשעה 22:30** נצפתה המזדה ביציאה מהעיר יבנה, ובתוכה ארבעה אנשים (נהג + שלושה נוסעים). המזדה נסעה מהיציאה מהעיר יבנה, דרך כביש מס' 431, בחזרה לכביש מס' 1, עד צומת רמת-שלמה לכיוון הגבעה הצרפתית בירושלים. באותה נקודה, בוצעה



חסימה של רכב המזדה על-ידי ניידות משטרה **בסביבות השעה 23:00**. שני הנאשמים וכן שני הנוסעים הנוספים שהיו ברכב המזדה, ברחו ממנו. שני הנאשמים נעצרו בשטח, בעקבות מרדף רגלי שהתנהל אחריהם. שני הנוסעים האחרים הצליחו להימלט וזהותם אינה ידועה.

אעיר כבר עתה כי מסלול הנסיעה הנ"ל כפי שהוא נלמד מעדויות התצפיתנים והעוקבים, סותר חזיתית את גרסת הנאשם 1 (ג'אברין) הן בחקירתו במשטרה והן במשפט לעניין מסלול נהיגתו במזדה באותו הערב.

18. בהתייחס לטיעוני בא-כוח המאשימה בסיכומיו בעל-פה, אני רואה לציין כי לפי הראיות המונחות לפניי, המעקב אחרי רכב המזדה לא היה צמוד ורציף לאורך כל מסלול הנסיעה החל מהכניסה לפארק-בגין ועד צומת רמת שלמה. לצד זאת, חשוב להוסיף את הדגשים הבאים: ראשית, מעדויות השוטרים חן אלקיים ומוטי ארזי, אותן מצאתי אמינות, ניתן ללמוד בבירור כי המעקב אחרי רכב המזדה היה צמוד כל העת בקטע הנסיעה שבין היציאה מיבנה ועד צומת רמת-שלמה בירושלים שם בוצע המעצר. מעדויות שני השוטרים עלה כי שתי הניידות המשטרתיות הסמויות בהן ישבו, עקבו באופן רציף אחר נסיעת המזדה באותו קטע נסיעה, וכי שני השוטרים שמרו על קשר עין מתמיד עימה (ראו: פסקה 12 לעיל). זאת ועוד; מעדויות שני השוטרים ניתן להסיק כי המזדה נסעה באופן רציף, ללא הפסקות, מהיציאה מהעיר יבנה ועד צומת-רמת שלמה. יודגש כי על-אף שהשוטרים חן אלקיים ומוטי ארזי נחקרו בחקירה נגדית, הסנגור לא חקר אותם בשום שלב האם ראו את המזדה עוצרת בסביבות אבו-גוש, שם לגרסת הנאשם 2 הוא עלה לרכב המזדה כטרמפיסט (על גרסה זו יפורט בהמשך הדברים). כפי שניתן להבין, גרסה זו של הנאשם 2 אינה מתיישבת עם עדויות השוטרים בדבר מעקב רציף אחר המזדה, ללא הפסקות בנסיעתה, החל מהיציאה מיבנה ועד צומת רמת-שלמה בירושלים.

שנית, מהעדויות ניתן ללמוד כי בשעה 18:08 עלו לרכב המזדה באזור פארק-בגין, בסמוך למחסום חוסאן, שלושה נוסעים שהגיעו מתוך הכפר ואדי-פוקין. השוטרים טל שלום, עידו אדיר, אביה גאולה, צביה בן-ציון וכן מפקד הפעילות איתי ליכטנטל (עמ' 42-43 לפרוטוקול), ציינו כולם כי לאורך המעקב אחר נסיעת המזדה, הם ראו בתוך הרכב נהג ועימו שלושה נוסעים. אף ההגנה אינה חולקת על כך שבשעת מעצר המזדה על-ידי ניידות המשטרה באזור צומת רמת-שלמה, ברחו מהרכב ארבעה אנשים - שני הנאשמים ושני נוסעים נוספים. מכל אלה עולה כי מתחילת הנסיעה באזור הכניסה לפארק-בגין, ועד הבריחה מהמזדה באזור צומת רמת-שלמה, היו ברכב נהג ושלושה נוסעים (זאת, למעט בקטעים בהם הנוסעים ירדו מהרכב בתוך גן-יבנה, ולאחר מכן בתוך העיר יבנה, בעוד הנהג ממתיין להם בתוך הרכב עד שובם). כפי שיובהר להלן, נתונים אלה אינם מתיישבים עם גרסאות שונות שהנאשמים מסרו בחקירתם במשטרה וכן במשפט, לגבי מועד העלייה של שלושת הנוסעים (ובהם הנאשם 2 טאה) לרכב המזדה.

לבסוף, אציין כי מהעדויות שנשמעו לפניי ניתן ללמוד כי בסביבות השעה 21:45, עצרה המזדה **ברחוב הגליל בעיר יבנה**, כאשר שלושת נוסעי הרכב ירדו ממנה, ואילו הנהג המתין לנוסעים בתוך הרכב כשהמנוע מופעל. עוד עולה מהעדויות כי הנהג המתין ברכב במשך דקות ארוכות (מסקנה זו מתבקשת מכך שהשוטר אלנתן שרוני ראה את המזדה ברחוב הגליל במצב עצירה, כשהמנוע פועל וכשהנהג ממתיין ברכב לבדו, **בשעה 21:46 עד השעה 21:55**. לאחר מכן עזב השוטר את הרחוב וניתק קשר עין עם המזדה. רכב המזדה נצפה שוב ביציאה מהעיר יבנה **בשעה 22:30**). יצוין כבר עתה כי בית משפחת ירימי שנפרץ, ואשר רכוש שנגנב מתוכו נמצא ברכב המזדה, ממוקם ברחוב הציפורן ביבנה. מדובר ברחוב שצמוד לרחוב הגליל, שם המתין נהג המזדה דקות ארוכות לשלושת הנוסעים עד שובם לרכב.

(ג) הראיות לעניין ביצוע התפרצות לבית משפחת ירימי



19. לאחר מעצרו של שני הנאשמים, ערכו חוקרי המשטרה בשטח חיפוש ברכב המזדה. כפי שיפורט להלן, אחד הפריטים שנמצא ברכב המזדה היה מכשיר טלפון נייד. בעקבות בדיקת פרטיו של אותו מכשיר, ניסתה המשטרה לאתר את הגב' חנה ירימי שעל שמה היה רשום המכשיר. כפי שעולה מחומר הראיות בתיק, בתקופה הרלוונטית שהו בני-הזוג ירימי בנופש בחו"ל, ולפיכך הגיעו חוקרי המשטרה לשני הבנים של הזוג ירימי - עדי וטל ירימי (עמ' 64 לפרוטוקול; ת/17-18). הודעותיהם במשטרה של עדי ירימי וטל ירימי הוגשו כראיות מטעם המאשימה בהסכמת הסנגור ללא העדתם, ומכאן שתוכן ההודעות הנ"ל אינו שנוי במחלוקת (ת/19, ת/29, ת/32).

מהודעותיו של **עדי ירימי** במשטרה עלה כי ביום 24.6.2011 - קרי, יום למחרת האירוע נשוא כתב-האישום - צלצל אליו החוקר אייל ברזילי ודיווח לו כי הוא מחזיק בידיו מכשיר פלאפון נייד הרשום על-שם אימו. החוקר ברזילי הנחה את עדי ירימי לגשת לבית הוריו ולבדוק האם הבית נפרץ. בהמשך אותו יום, הגיע עדי ירימי לבית ההורים, והבחין כי דלת המטבח החיצונית אינה נעולה. עדי ירימי נכנס לבית דרך דלת הכניסה הראשית שהיתה נעולה, והבחין כי האזעקה אינה פועלת. לאחר שנכנס לבית, הבחין עדי ירימי כי כל הבית מבולגן, דלתות הארונות והמגרות פתוחות, דלת ההזזה של הסלון פתוחה כשמנעולו שבור ומונח על הרצפה, וכן קופסת הבקרה של האזעקה נתלשה ממקומה והושלכה לכיור לאחר ששפכו עליה מים. העד ציין כי לא התקבלה קריאה במוקד על פריצה לבית. עדי ירימי העריך כי הפריצה לבית נעשתה לא מהדלת הראשית, אלא מדלת ההזזה הקדמית שפונה לחצר (מדובר בבית בקומת קרקע) (ת/19; ת/29).

הבן הנוסף, **טל ירימי**, העיד במשטרה כי ביום 22.6.2011 - קרי, יום לפני האירוע נשוא כתב-האישום (שהתרחש ביום 23.6.2011) - הוא הגיע לבית הוריו בשעה 19:00. כאשר יצא משם בסביבות השעה 21:00, הוא הותיר את הבית מסודר וכן עזב את הבית לאחר שהפעיל את האזעקה (ת/32; ת/38).

משילוב שתי העדויות האמורות (שתוכן אינו שנוי במחלוקת) עולה כי ביתם של בני-הזוג ירימי ברח' הציפורן 8 ביבנה נפרץ בטווח זמנים שבין 22.6.2011 בשעה 21:00 (אז יצא טל ירימי מהבית כשהוא מסודר והפעיל את האזעקה) לבין 24.6.2011 (אז ניגש עדי ירימי לבית הוריו בהנחיית המשטרה וגילה שהבית נפרץ).

(ד) החפצים שנתפסו בעת מעצר הנאשמים וזיהוי פריטים מתוכם על-ידי בני משפחת ירימי

20. זמן קצר לאחר מעצר הנאשמים, נערך בשטח חיפוש בקרבת רכב המזדה וכן בתוך הרכב. הפריטים שנתפסו, צולמו (עמ' 71-72 לפרוטוקול; ת/30).

השוטר דרור כהן העיד כי בסמוך לאחר מעצר החשודים ביצע סריקות סביב רכב המזדה בזירה, ותפס בין היתר, שתי כפפות צמר שחורות מגולגלות כשבתוכן מברג פיליפס שקוף אדום, וגז מדמיע. חפצים אלה נתפסו במרחק של כ- 5 מ"מ מדלת ימין של המושב הקדמי ליד הנהג (עמ' 57-58 לפרוטוקול; דו"ח תפיסה וסימון ת/13).

השוטר אביה גאולה ערך חיפוש בתוך רכב המזדה. בכיסא האחורי של הרכב נמצא זוג כפפות מבד שחורות. בדלת הימנית האחורית של הרכב נמצא זוג נוסף של כפפות שחורות מבד (עמ' 67 ואילך לפרוטוקול; דו"ח תפיסה וסימון ת/23).



21. הנה כי כן, בסך-הכל נמצאו בתוך רכב המזדה ובקרבתו שלוש זוגות של כפפות שחורות, כאשר באחת מהן נמצא מברג פיליפס. פשיטא כי הכפפות והמברג יכולים לשמש לצורך התפרצות מן הסוג שבוצעה בביתם של בני-הזוג ירימי. לעניין הכפפות - אזכיר כי האירוע נשוא כתב-האישום אירע בחודש יוני, ולפיכך לא היה צורך בכפפות להגנה מפני קור. זאת ועוד; אני רואה להזכיר כי העוקבים ראו שלושה נוסעים יורדים מרכב המזדה ברחוב הגליל ביבנה, הסמוך מאד לרחוב ציפורן בו ממוקם ביתם של בני-הזוג ירימי. הימצאותן של שלוש זוגות כפפות בתוך הרכב ובצמוד אליו, תואמת את מספר הנוסעים שירדו מרכב המזדה ברחוב הגליל ושבו אליו לאחר דקות ארוכות.

22. יתר על כן; מעדותו של השוטר **אביה גאולה** עלה כי בבגאז' הרכב נמצאו בין היתר: לום, קופסה ובתוכה פטישון מקצועי, מכשיר חיתוך "דיסק", וכן ציפית לבנה ותוכה מספר רב של פריטים. בין הפריטים שנמצאו בתוך הציפית הלבנה בבגאז' היו: שמלת ילדה בצבע תורכיז; פלאפון מוטורולה בצבע תכלת-אפור עם מדבקה צהובה מאחורה; שעון בצבע כסף ושחור; שעון עם רצועה חומה; שעון כסף ללא רצועה; ומברג קטן בצבע כתום. אעיר כי לפי עדותו של השוטר גאולה לפניי, הפריטים האמורים נמצאו בתוך הציפית הלבנה שהיתה מונחת בבגאז' רכב המזדה (עמ' 67 ואילך לפרוטוקול). כך גם צוין במפורש בדו"ח התפיסה והסימון של השוטר גאולה, שהינו דו"ח מפורט ומסודר, שנכתב כשעה לאחר ביצוע החיפוש בסמוך לאחר תום האירוע, (החיפוש נערך ביום 24.6.2011 בשעה 02:25. הדו"ח נכתב בשעה 03:25). לפיכך, ניתן להסתמך עליו.

23. החפצים שנתפסו בתוך הציפית הלבנה, הוצגו לעדי ולטל ירימי במהלך גביית הודעותיהם המשטריות שהוגשו בהסכמה. **עדי ירימי** זיהה שלושה פריטים ככאלה ששייכים להוריו "בוודאות": פלאפון המוטורולה בצבע תכלת-אפור עם המדבקה הצהובה מאחורה; שעון בצבע כסף ושחור (העד מסר כי מדובר בחיקוי לרולקס שרכש בתאילנד בשנת 2001 והוא עובד ללא סוללה); וכן שעון ללא רצועה שעל צידו האחורי הייתה רשומה הקדשה אישית לאביו (ת/ 19; ת/ 19א-ב; ת/ 29; ת/ 30 צילום מס' 14; ת/ 31; ת/ 37; עמ' 65, 72 לפרוטוקול).

טל ירימי זיהה את שמלת הילדה, ומסר כי מדובר בתחפושת של הבת שלו מפורים האחרון. עוד זיהה העד את מכשיר הפלאפון, ומסר כי הוא שייך לאמא שלו לפי המדבקה שהיתה מודבקת על צידו האחורי של המכשיר, עליה רשמה אימו את מספר הטלפון שלה שכן היא לא תמיד הצליחה לזכור אותו. בנוסף, זיהה העד "בוודאות" את השעון ללא הרצועה, שכן על צידו האחורי הייתה רשומה הקדשה אישית לאביו (ת/ 32; ת/ 39).

הנה כי כן, בבגאז' הרכב נמצאו מלבד לום, פטישון ומכשיר חיתוך "דיסק" (שיכולים לשמש לצורך פריצה), גם ציפית לבנה ובתוכה פריטים - חלקם עם סימנים ייחודיים - שזוהו על-ידי עדי וטל ירימי כפריטים השייכים בוודאות להוריהם ונגנבו מביתם.

(ה) התנהגות מחשידה של הנאשמים בתגובה לחסימת רכב המזדה על-ידי השוטרים

24. כפי שצוין לעיל, כאשר רכב המזדה עצר לפני רמזור אדום בצומת רמת שלמה לכיוון הגבעה הצרפתית בירושלים, ניתנה פקודה בסביבות השעה 23:00 לעצור את הרכב ויושביו.

איתי ליכטנבלט, מפקד הפעילות בשטח, העיד לפניי כי בשלב מתן הפקודה לעצור את רכב המזדה, הפעילות של הניידות הסמויות הפכה לגלויה, באופן שהניידות עשו שימוש בכריזה ובהפעלת אור כחול על הגג, והשוטרים חבשו



כובעי זיהוי משטרתיים (עמ' 42 לפרוטוקול). ליכטנטל העיד במשפט כי זכור לו שהוא עצמו כרז מהניידת בה ישב, וכי הופעל אור כחול על גג הניידת שלו (עמ' 42-43 לפרוטוקול). השוטרים **עמירם מקורקש**, **אורי דין ותמיר יונסי** העידו כי בשלב מעצר רכב המזדה, הופעלו בניידות שלהם אור כחול מהבהב וכריזה (עמ' 33, 47-48, 53 לפרוטוקול). השוטרים **מוטי ארנון ותמיר יונסי** העידו כי כאשר ירדו מהניידות המשטרתיות ורדפו אחרי החשודים שברחו מרכב המזדה, הם היו מזוהים באמצעות כובע משטרה כחול, עם כיתוב "משטרה" בעברית ובאנגלית וסמל משטרה, וכן עם מחזירי אור על כל הכיתובים (עמ' 28, 47, 54 לפרוטוקול). פרטים אלה מופיעים גם בדו"חות הפעולה שנרשמו בסמוך לאירוע (ראו למשל: ת/4; ת/9; ת/11). מטעמים שפורטו בפסקה 14 לעיל, אני מוצאת עדויות אלה אמינות.

25. מחומר הראיות עולה כי ברגע שהניידות המשטרתיות הקיפו את רכב המזדה וחסמו את נתיב הנסיעה שלו, ירדו מהרכב כל יושביו והחלו להימלט ברגל. שני הנוסעים שזהותם אינה ידועה למאשימה, ירדו מרכב המזדה, רצו לצד שמאל, והצליחו להיעלם ביער סמוך. אחד מהשניים - זה שישב במהלך הנסיעה מאחורי הנהג משמאל, ולבש חולצה ירוקה קצרה וג'ינס כחול - חצה במנוסתו את כביש 9 בריצה, וגרם בכך לבלימת-חירום של רכבים אזרחיים שנסעו בכביש ולתאונת שרשרת במהלכה נפצעו אנשים (עמ' 17, 42, 62 לפרוטוקול; ת/7). כאמור, אותם שניים הצליחו להימלט וזהותם אינה ידועה עד היום.

26. אשר לנאשם 1 (ג'בארין) שנהג ברכב המזדה, וכן הנאשם 2 (טאה) שישב במושב האחורי מימין - הם ירדו מהרכב מצידו הימני וברחו לכיוון ואדי סמוך. בכל הנוגע לנאשם 1 - השוטר **מוטי ארנון** העיד כי הנאשם 1 דילג ממושב הנהג בו ישב, למושב שליד הנהג, וברח לכיוון הוואדי דרך הדלת הימנית שליד הנהג (עמ' 27 לפרוטוקול). בהמשך לכך, השוטר **תמיר יונסי** העיד כי הנאשם 1 קפץ מעבר למעקה הבטיחות בצד הכביש, וזאת לעבר ואדי תלול שהיה מעבר למעקה הבטיחות. השוטר יונסי קפץ אחרי הנאשם 1 לתוך הוואדי, וצעק לו "עצור משטרה" בעודו חובש כובע זיהוי משטרה. הנאשם 1 הוסיף לברוח כשהשוטר יונסי אחריה, ואז השניים התגלגלו במורד הוואדי. הנאשם 1 נפל, והשוטר יונסי נפל עליו. הנאשם 1 ניסה להדוף את השוטר יונסי מעליו, וכן ניסה להרביץ ולברוח. השוטר יונסי הזהיר אותו להפסיק להתנגד, ולא- יתיז עליו גז פלפל. הנאשם 1 הוסיף להתנגד ואז השוטר יונסי ריסס אותו בגז פלפל עד שנוטרל. השוטר מוטי ארנון הגיע כעבור מספר רגעים, וסייע בהשתלטות על הנאשם 1 (עמ' 27-28; עמ' 54-55 לפרוטוקול). השוטר יונסי אזק את הנאשם 1 והוא שמילא את דו"ח המעצר בעניינו (ת/12).

27. בכל הנוגע לנאשם 2 - השוטר **עמירם מקורקש** העיד כי מרחק קצר לאחר בריחת הנאשם 2 מרכב המזדה, הוא הצליח לתפוס אותו בידיו. הנאשם 2 השתולל, הצליח להשתחרר מאחיזתו של השוטר מקורקש, עבר את מעקה הבטיחות בצד הכביש, וקפץ לתוך הוואדי התלול שהיה מעבר למעקה הבטיחות. השוטר מקורקש העיד כי הנאשם 2 "ממש התרסק על הסלעים", אך לאחר מכן המשיך לרוץ. השוטר מקורקש רץ אחריה במורד הוואדי. במהלך המרדף, הבחין השוטר מקורקש בנאשם 2 מסתתר בתוך שיחים או קוצים בתנוחה שפופה. השוטר מקורקש התקרב אליו ותפס אותו. בשלב זה, הנאשם 2 הסתובב אל השוטר מקורקש עם אבן שנטל מהשטח, ואחז בה בידו הימנית. השוטר מקורקש זיהה את האבן במהירות, והשתלט על הנאשם 2 בסיועו של השוטר אורי דין שבשלב זה חבר אליו. השוטר מקורקש השיב כי במהלך הריצה לתוך השיחים, איבד מדי פעם קשר עין עם הנאשם 2 לזמן קצר (עמ' 34-35 לפרוטוקול). בהתייחס לכך, אציין כי מאחר שהנאשם 2 אישר בעדותו לפני כי נסע ברכב המזדה, ברח משם ונתפס בואדי, אינני סבורה כי יש לייחס משמעות לאיבוד קשר העין בין השוטר מקורקש לבין הנאשם 2 ברגעים מסוימים במהלך המרדף הרגלי בתוך הוואדי.

השוטר **אורי דין** תיאר אף הוא את מנוסת הנאשם 2 לוואדי התלול, בעוד השוטר מקורקש צועק לנאשם 2



לעצור (עמ' 47 לפרוטוקול). לפי עדותו של השוטר דיין, תוך כדי הירידה התלולה בואדי, הוא עצמו איבד שיווי משקל ונפל על הסלעים. כשהתרומם, ראה את השוטר מקורקש מנסה להשתלט על הנאשם 2, בעוד הנאשם 2 מתנגד לו באלימות ומתנהל ביניהם מאבק. השוטר דיין מיהר לגשת אל השוטר מקורקש, והשניים השתלטו על הנאשם 2 יחדיו (עמ' 47-48 לפרוטוקול). השוטר מקורקש אזק את ידיו של הנאשם 2 ואף מילא את דו"ח המעצר בעניינו (ת/ 5).

28. התיאורים שמסרו השוטרים בדבר אופן התרחשות הדברים מרגע מתן הפקודה למעצר רכב המזדה ועד מעצר שני הנאשמים, אמינים עליי. זאת, בשים לב לכך שדו"חות הפעולה בעניין זה נרשמו בסמוך מאד לאחר סיום האירוע; בשים לב לכך שהתרחשתי כי השוטרים הקפידו לדייק בדבריהם (כך למשל, השוטר מקורקש אישר כי במהלך המרדף הרגלי בואדי, הוא איבד קשר עין ברגעים מסוימים עם הנאשם 2); וכן בשים לב לכך שהשוטרים תיארו כל אחד את חלקו בשלב במרדף הרגלי, תוך שהעדויות משתלבות אחת עם השנייה (כך למשל, השוטרים אושרי דיין ומוטי ארויו העידו כי השוטרים מקורקש ויונסי הקדימו אותם במרדף הרגלי אחר כל אחד מהנאשמים, והם סייעו בשלב ההשתלטות על הנאשמים ומעצרים).

29. ניתן לסכם ולומר כי מעדויות השוטרים, שנמצאו אמינות, עולה כי בשלב מעצר רכב המזדה, הניידות הסמויות הפכו לגלויות באמצעות כריזה ואור כחול מהבהב על הגג, וכי השוטרים היו מזוהים באמצעות כובעי זיהוי משטריים ואף קראו לנאשמים לעצור. יוער כי מהעדויות עולה בבירור כי אזור הכביש ומעקה הבטיחות היה מואר באמצעות תאורת רחוב (ראו למשל: עמ' 35 לפרוטוקול). אף-על-פי-כן, בחרו הנאשמים לקפוץ אל מעבר מעקה בטיחות בצד הכביש, ליפול על הסלעים שם, לברוח אל תוך ואדי תלול כששוטרים דולקים אחריהם, ולהתנגד למעצרים בכוח (הנאשם 2 אף נטל אבן לידו הימנית). ברי כי מדובר בהתנהגות מחשידה. כפי שנראה להלן, הנאשמים לא נתנו להתנהלות זו הסבר משכנע.

(ו) סיכום ביניים

30. מהמסכת הראייתית הנסיבתית שהוצגה עד כה עולה כי הנאשם 1 שכר ביום 14.6.2011 באמצעות אחר (אבו-שרך) רכב מזדה 3 בצבע שחור, מספר לוחית-זיהוי 51-937-71. פחות משבועיים לאחר מכן - ביום 23.6.2011 - בוצע מעקב משטרי אחר מסלול נסיעת רכב המזדה הנדון בין השעות 18:00 עד 23:00. ההגנה אינה חולקת על כך שבמשך כל אותן שעות, הנאשם 1 הוא שנהג ברכב המזדה (ראו: פסקה 8 לעיל).

מהתצפיות והמעקבים אחר רכב המזדה עולה כי הנאשם 1 - שכאמור אין חולק כי הוא היה נהג המזדה - העלה לרכבו בשעה 18:08 שלושה נוסעים באזור מחסום חוסאן בכניסה לפארק-בגין. שלושת הנוסעים הגיעו מתוך הכפר ואדי-פוקין שאינו בשטח ישראל. מהעדויות עלה בבירור כי החל מאותו רגע ועד מעצר המזדה בצומת רמת-שלמה בירושלים בסמוך לשעה 23:00, נסעו ברכב המזדה הנהג (שהינו הנאשם 1), וכן שלושה נוסעים (זאת, למעט קטעים מסוימים בגן-יבנה ולאחר מכן בעיר יבנה, שם ירדו שלושת הנוסעים מהרכב בעוד הנהג ממתיין ברכב לשובם). אין חולק כי בסיום האירוע - בשלב מעצר המזדה בצומת רמת-שלמה בירושלים - נתפס לא רק הנאשם 1, אלא גם הנאשם 2. מכל אלה ניתן להסיק כי הנאשם 2 הוא שעלה לרכב המזדה בשעה 18:08 באזור הכניסה לפארק-בגין, ביחד עם שני הנוסעים הנוספים שהצליחו לברוח מרכב המזדה בסיום האירוע ולא נתפסו.

מהתצפיות והמעקבים אחר רכב המזדה ניתן ללמוד כי הארבעה נסעו מאזור הכניסה לפארק-בגין, לגן-יבנה



ומשם לעיר יבנה. המזדה נעצרה ברחוב הגליל בעיר יבנה בסביבות השעה 21:45. שלושת הנוסעים ירדו מהרכב, ואילו הנהג - שהינו הנאשם 1 - נותר ברכב למשך דקות ארוכות (ראו: סוף פסקה 18 לעיל). לאחר מכן, נצפה רכב המזדה בשעה 22:30 ביציאה מהעיר יבנה, ובתוכו ארבעה אנשים. מאותו שלב בוצע מעקב צמוד ורציף בעקבות רכב המזדה (ראו: תחילת פסקה 18 לעיל), וזאת עד למעצר הרכב בצומת רמת-שלמה בירושלים, אז נתפסו שני הנאשמים. מכאן ניתן להסיק כי הנאשם 2 היה בין שלושת הנוסעים שירדו מרכב המזדה ברחוב הגליל בעיר יבנה ולאחר מכן חזרו לרכב.

כאמור, רחוב הגליל ביבנה, שם עצר רכב המזדה, הינו צמוד לרחוב הציפורן 8 ביבנה, שם ממוקם ביתם של בני-הזוג ירימי (ראו: סוף פסקה 18 לעיל). המועד בו נצפה הנאשם 1 יושב לבדו ברכב המזדה ברחוב הגליל ביבנה (יום 23.6.2011 בסביבות השעה 21:45) וממתין לשלושת הנוסעים שירדו מהרכב, תואם לטווח הזמנים בו בוצעה ההתפרצות לבית משפחת ירימי (ראו: סוף פסקה 19 לעיל).

בסמוך לאחר מעצר רכב המזדה ותפיסת שני הנאשמים בצומת רמת-שלמה בירושלים, נמצאו ברכב המזדה פריטים גנובים הקושרים את הרכב ויושביו, להתפרצות שבוצעה בבית משפחת ירימי ביבנה. בהקשר זה, יוזכר כי בתוך רכב המזדה ובצמוד אליו נתפסו 3 זוגות כפפות (על אף שמדובר היה בחודש יוני בקיץ), באופן התואם את מספר הנוסעים (3) שירדו מהרכב ברחוב הגליל ביבנה. עוד נתפסו ברכב מכשירים היכולים לשמש לצורך התפרצות לבית - מברג, לום, דיסק חיתוך ופטישון מקצועי. יתר על כן; בבגאז' הרכב נמצאה ציפית לבנה ובתוכה פריטים שחלקם עם סימנים ייחודיים (כגון: מכשיר טלפון נייד עם מדבקה צהובה מאחורה ועליה רישום של מספר טלפון; וכן שעון ללא רצועה עם הקדשה אישית בצידו האחורי). הבנים של בני-הזוג ירימי זיהו פריטים אלה ופריטים נוספים (כגון שעון רולקס ותחפושת פורים), כפריטים השייכים בוודאות להוריהם ונגנבו מביתם (ראו: פסקאות 20-23 לעיל).

לכל אלה ניתן להוסיף את התנהגותם המחשידה של שני הנאשמים בסמוך לאחר חסימת מסלול הנסיעה של המזדה בצומת רמת-שלמה בירושלים, ואופן בריחתם מהשוטרים (ראו: פסקה 29 לעיל).

31. נוכח משקלם המצטבר של מכלול הראיות הנסיבתיות האמורות, אני סבורה כי עלה בידי המאשימה לבסס תזה מפלילה המסבכת את שני הנאשמים במכלול העבירות המיוחסות להם בכתב-האישום. מסקנה זו מתבקשת כפרי-ניתוח המבוסס על ניסיון החיים והשכל הישר. אמת, יתכן שבכל ראייה נסיבתית בפני עצמה, לא היה די כדי להספיק להרשעת הנאשמים. עם זאת, כפי שכבר הובהר בפסקה 6 לעיל, המסקנה המפלילה יכולה להתקבל גם מצירוף של מספר ראיות נסיבתיות שכל אחת כשלעצמה אינה מספיקה להפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. זהו המצב במקרה דנן.

בחינת גרסאות הנאשמים

32. השאלה העומדת להכרעה כעת הינה האם עלה בידי הנאשמים לעורר ספק סביר בנוגע לתזה המפלילה. אני סבורה כי יש להשיב על שאלה זו בשלילה. על-מנת להבהיר את הטעמים למסקנה זו, אפתח בניתוח גרסת הנאשם 2 (טאה), ולאחר מכן אעבור לניתוח גרסת הנאשם 1 (ג'בארין).

(א) גרסת הנאשם 2 (טאה)



33. הנאשם 2 חזר בעדותו לפני על עיקרי הגרסה שמסר בשתי ההודעות שנגבו ממנו במשטרה (ת/ 28 מיום 24.6.2011; ות/ 21 מיום 26.6.2011). לפי גרסת הנאשם 2, הוא נכנס לישראל ללא היתר כניסה ושהייה כדין בצהרי יום 22.6.2011. לאחר הכניסה לישראל, הגיע הנאשם 2 בטרמפים לאבו-גוש, שם חיפש עבודה. לטענת הנאשם 2, הוא עבד באבו-גוש בניקוי עשבים אצל מספר נשים קשירות, והרוויח מספר מאות ₪ בגין עבודתו אצל כל אחת מהן. בליל ה- 23.6.2011, לאחר שסיים להתפלל במסגד באבו-גוש, החליט הנאשם 2 לשוב לבית מגוריו בשטחים. לפיכך, הוא הגיע ברגל מאבו-גוש לכביש הראשי במטרה לתפוס טרמפ לכיוון מחסום קלנדיה. לפי הטענה, הנאשם 1 אסף אותו לטרמפ ברכבו, ואמר לו שסייע אותו לצומת הגבעה הצרפתית. לטענת הנאשם 2, הנהג (קרי הנאשם 1) לא היה מוכר לו. ברכב ישבו עוד שני נוסעים, ואף הם לא היו מוכרים לו. הנאשם 2 ישב במושב האחורי של הרכב, ונרדם במהלך הנסיעה. לאחר כ- 5 עד 10 דקות, הוא התעורר משנתו כאשר רכב המזדה עצר ברמזור. הוא ראה שוטרים מרביצים לנהג, וכן שמע צעקות "ברח, ברח". הוא גם ראה את אחד מנוסעי הרכב בורח, ובידיו שקית בצבע לבן. מתוך בהלה, הנאשם 2 ברח לכיוון הוואדי והסתתר בין השיחים עד שנתפס על-ידי שוטרים שהרביצו לו. הנאשם 2 אישר כי שהה בישראל שלא כדין, אולם הכחיש כל קשר לעבירות של התפרצות לבית מגורים, גניבה והחזקת כלי פריצה.

34. עדותו של הנאשם 2 הותירה רושם לא אמין ומתחמק, וזאת מהטעמים הבאים: ראשית, הנאשם 2 טען כי עלה לרכב המזדה בו נהג הנאשם 1 בכביש ראשי בצומת אבו-גוש. דא עקא, מעדויות העוקבים אותן מצאתי אמינות, עלה בבירור כי החל מהיציאה מהעיר יבנה ועד צומת רמת-שלמה בירושלים, התבצע מעקב צמוד ורציף אחרי רכב המזדה, וכי הרכב לא עצר לצד הדרך לאורך כל אותה נסיעה, לרבות במחלף אבו-גוש. הדבר סותר חזיתית את טענת הנאשם 2 לפיה עלה לרכב המזדה בצומת אבו-גוש (ראו גם: ת/ 28, ש' 43). זאת ועוד; מעדויות העוקבים אותן מצאתי אמינות עולה בבירור כי החל מהיציאה מהעיר יבנה ועד מעצר רכב המזדה בצומת רמות-שלמה, ישבו ברכב כל העת ארבעה אנשים (ראו: פסקה 18 לעיל). הדבר אינו מתיישב עם טענת הנאשם 2 לפיה הוא עלה לרכב המזדה רק בצומת אבו-גוש, וכי אותה עת ישבו ברכב מלבד הנהג, רק שני נוסעים. אוסיף כי בתשובתו לכתב-האישום, טען הסנגור כי הנאשם 1 אסף את שלושת נוסעי הרכב באזור יבנה, באופן שאינו מתיישב עם גרסת הנאשם 2 לפניי. זאת ועוד; בגרסתו הראשונית של הנאשם 1 (ג'בארין) בחקירתו הראשונה במשטרה, הוא טען כי כל שלושת נוסעי הרכב עלו לרכבו כטרמפיסטים יחדיו. גרסה ראשונית זו של הנאשם 1 במשטרה, אינה מתיישבת עם גרסת הנאשם 2 לפיה הוא עלה לרכב המזדה בצומת אבו-גוש, כאשר שני הנוסעים האחרים כבר ישבו בתוכו.

שנית, הנאשם 2 טען כי נכנס לישראל ביום 22.6.2011, קרי- יום לפני האירוע נשוא כתב-האישום, וכי עד ליל ה- 23.6.2011 שהה באבו-גוש ועבד שם בניקוי עשבים אצל מספר נשים. עם זאת, הנאשם 2 סירב למסור בחקירתו במשטרה פרטים אודות הנשים שלטענתו עבד אצלן. בתחילה, טען הנאשם 2 כי אינו רוצה למסור פרטים לגבי אותן הנשים כדי לא להזיק להן, שכן הן העסיקו תושב שטחים ללא היתר כדין. כאשר החוקר המשטרתי אמר לו כי לא יאונה לאותן נשים כל רע, השיב הנאשם 2 כי אינו זוכר היכן עבד (ת/ 21, ש' 35-38). גם במשפט נמנע הנאשם 2 למסור פרטים או להעיד מי מהנשים אצלן עבד, על-מנת לתמוך בטענת האליבי שהעלה לפיה בזמנים הרלוונטיים לכתב-האישום הוא שהה באזור אבו-גוש. ברי כי המחדל האמור מקשה על קבלת גרסתו בעניין זה.

שלישית, הנאשם 2 טען כי נהג רכב המזדה, הנאשם 1, עצר לו טרמפ בצומת אבו-גוש, בלא שבין השניים היתה היכרות מוקדמת. עם זאת, הנאשם 2 אישר בחקירתו במשטרה כי במכשיר הטלפון הנייד שלו היה שמור מספר הטלפון הנייד של הנאשם 1 (ת/ 21, ש' 71-68, ש' 93-94). הנאשם 2 הסביר זאת בעדותו לפניי בכך שכאשר עלה לרכב מזדה, הוא ביקש מיוזמתו את מספר הטלפון הנייד של הנאשם 1, שכן הבין ממנו שהוא מסיע עובדים (עמ' 95 לפרוטוקול). הסבר זה נראה מאולץ ודחוק, בשים לב לכך שהנאשם 2 טען כי משך הנסיעה מרגע עלייתו לרכב ועד



מעצרו על-ידי השוטרים היה כ- 5 עד 10 דקות, וכי הוא היה עייף ונרדם בנסיעה. בהתחשב בגרסה זו, לא ברור כיצד הספיק הנאשם 2 לשוחח עם הנאשם 1 על עבודתו, לבקש ממנו את מספר הטלפון שלו ולאחר מכן להירדם בלא לשים לב לפרטי הדרך עד למעצר המזדה.

רביעית, בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם 2 מדוע ניסה לברוח לאחר מעצר רכב המזדה. הנאשם 2 השיב כי "לא היה אורות משטרה" ולפיכך חשב שמדובר באנשים שבאים להרביץ לו (עמ' 99 לפרוטוקול). תשובה זו סותרת את הדברים שמסר הנאשם 2 עצמו בחקירתו הראשית לפני, לפיהם כאשר התעורר משנתו לאחר שרכב המזדה עצר ברמזור, הוא ראה "שוטרים וניידות משטרה" (עמ' 95 לפרוטוקול). זאת ועוד; התשובה הנדונה סותרת את מכלול עדויות השוטרים אותן מצאתי אמינות, לפיהן בשלב מעצר רכב המזדה, המעקב הפך מסמיו לגלוי, והשוטרים עשו שימוש בכריזה, באורות מהבהבים ובכובעי זיהוי משטריים (ראו: פסקה 24 לעיל). הנאשם 2 לא סיפק, אפוא, הסבר משכנע להתנהגותו המחשידה שכללה בריחה מפני השוטרים לואדי תלול, תוך סיכון עצמו ואחרים.

חמישית, בעדותו לפני טען הנאשם 2 כי לנוסע שישב לידו במושב האחורי של הרכב היתה שקית לבנה, וכי בעת בריחתו מהשוטרים, אותו נוסע נטל את השקית בידו אך תכולתה התפזרה על הקרקע. לפי הנתען, השוטרים אספו את אותם פריטים, והם אשר הכניסו אותם לבגאז' הרכב (עמ' 101 לפרוטוקול). פשיטא כי טענה זו נועדה להרחיק את הנאשם 2 מהפריטים הגנובים, ולשייכם לנוסע הנוסף שהיה ברכב, אשר זהותו לא התגלתה עד היום. עם זאת, הטענה לפיה הפריטים הגנובים היו מפוזרים על הקרקע והוכנסו לבגאז' הרכב על-ידי השוטרים, הינה טענה כבושה שנטענה לראשונה במשפט, ולכבישתה לא ניתן כל הסבר. טענת הנאשם 2 בעניין זה סותרת את עדותו של השוטר אביה גאולה אותה מצאתי אמינה, לפיה הפריטים הגנובים נמצאו בתוך ציפית לבנה שנמצאה בתוך בגאז' רכב המזדה, להבדיל מפריטים אחרים שנמצאו ליד הרכב על-ידי השוטר דרור כהן (ראו: פסקאות 20 ו-22 לעיל). הסנגור כלל לא חקר את השוטרים על טענתו האמורה של הנאשם 2 (מן הסתם מאחר שטענה זו לא הועלתה קודם לכן על-ידי מרשו ולא היתה ידועה לו). גם הנאשם 1 (ג'בארין) לא טען בשום שלב כי הפריטים הגנובים שנתפסו בבגאז' הרכב, היו מפוזרים קודם לכן על האדמה. בנסיבות אלה, אני קובעת כי טענתו האמורה של הנאשם 2, נעדרת אחיזה בחומר הראיות ואין בסיס לקבלה.

(ב) גרסת הנאשם 1 (ג'בארין)

35. במהלך חקירתו במשטרה, נגבו מהנאשם 1 שלוש הודעות משטרתיות (ת/ 27 מיום 24.6.2011; וכן ת/ 35 ות/ 36 מיום 26.6.2011). כמו כן, הנאשם 1 העיד לפני במשפט.

36. לפי גרסתו של הנאשם 1 בעדותו לפני, הוא שכר את רכב המזדה באמצעות אבו-שרך שכן רצה לעבוד בשיפוצים, ונזקק לרכב כדי להסיע עובדים. ביום 22.6.2011 - קרי, יום לפני האירוע נשוא כתב-האישום - הוא נסע בלילה ברכב המזדה לתל-אביב, הכיר שם בחורה בשם "סופי" ובילה עימה את הלילה בדירתה באשדוד. הוא נשאר שם עד למחרת (23.6.2011). בשעה 17:00 ביום 23.6.2011 יצא מאשדוד בנסיעה בחזרה לכיוון ירושלים. מאחר שלא הכיר את אשדוד, הוא התבלבל בדרך. בתוך אשדוד, ראה הנאשם 1 שני בחורים שאינם מוכרים לו מחפשים טרמפ. הוא עצר והעלה אותם לרכב, לאחר שטענו כי יש להם תעודות כחולות ואף הציגו לו תעודות כאלה מבחוץ, מבלי לפתוח אותן. השניים עלו לרכב כשברשותם שקית לבנה. בהמשך הנסיעה, באזור אבו-גוש על כביש ירושלים-תל אביב, ראה הנאשם 1 אדם נוסף שאינו מוכר לו המחפש טרמפ - הנאשם 2 (טאה). הנאשם 1 עצר את רכב המזדה, והעלה גם את הנאשם 2 לרכבו כטרמפיסט. הוא המשיך בנסיעה עד שרכב אחר חסם אותו מקדימה כאשר עצר ברמזור אדום. לטענת



הנאשם 1, הוא לא ידע שמדובר במשטרה, וחשב שאולי אנשים שהוא מסוכסך עימם מתכוונים להרביץ לו. לכן הוא ברח. לפי הנטען, הנאשם 1 הבין שמדובר במשטרה רק לאחר שעבר את מעקה הבטיחות, שכן רק בשלב זה השוטרים צעקו "משטרה, משטרה" וחבשו קובעי זיהוי משטריים. לטענת הנאשם 1, כאשר הבין שמדובר במשטרה, הוא עצר מיד בלא להתנגד, אך אז רוסס בגז פלפל וקיבל מכות מהשוטרים. לדברי הנאשם 1, הפטיון ודיסק החיתוך שנתפסו בבגאז' רכב המזדה, אכן שייכים לו לצרכי עבודות שיפוצים, אולם יתר הפריטים שנתפסו ברכב לא קשורים אליו. הנאשם 1 הכחיש כל קשר לעבירות של התפרצות, גניבה והחזקת כלי פריצה, ואף טען כי לא ידע שמי מנוסעי הרכב הוא שוהה בלתי חוקי בישראל.

37. גרסתו של הנאשם 1 במשפט אינה אמינה בעיניי. היא אינה נתמכת בראייה חיצונית לעניין האליבי הנטען, היא סותרת את גרסתו הראשונית של הנאשם 1 במשטרה, וכן אינה מתיישבת עם יתר הראיות בתיק. אבהיר את דבריי.

ראשית, הנאשם 1 טען כי ביום 23.6.2011 בסביבות השעה 17:00 הוא היה באשדוד, הסתובב ברחובותיה שכן טעה בדרך ואז החל בנסיעה לכיוון ירושלים. עדות זו סותרת חזיתית את עדויות התצפיתנים שהן אמינות בעיניי, לפיהן רכב המזדה בו נהג הנאשם 1 נצפה בסביבות השעה 18:00 באזור מחסום חוסאן בכניסה לפארק-בגין, ולאחר מכן נצפה בשעה 20:00 באזור צומת לטרון בנסיעה לכיוון יבנה. בחקירתו הנגדית, לא סיפק הנאשם 1 הסבר לתצפיות אלה, מלבד טענה סתמית לפיה השוטרים משקרים (עמ' 89-90 לפרוטוקול).

שנית, הנאשם 1 טען כי היה באשדוד בשעה 17:00, וכי עד אז ישן בדירתה של בחורה בשם "סופי" המתגוררת באשדוד. ניתן היה לצפות כי כדי להתמודד עם עדויות התצפיתנים והעוקבים לגבי מסלול נסיעת רכב המזדה בשעות הרלוונטיות, ינסה הנאשם לאתר את אותה בחורה שטען כי שהה בדירתה באשדוד, כדי לאשש באמצעותה את טענתו לפיה היה באשדוד אותה עת. דא עקא, הנאשם 1 נמנע מלמסור פרטים נוספים כלשהם על אותה בחורה עלומה בשם "סופי" שבדירתה בילה שעות ארוכות. הוא לא ידע למסור את מספר טלפון שלה, ואף לא ידע לומר היכן היא מתגוררת בתוך אשדוד. אף אם אניח כי בשל חלוף הזמן הנאשם 1 אינו זוכר כיום היכן אותה "סופי" התגוררה באשדוד, הרי הנאשם 1 אישר בעדותו במשפט כי בסמוך לשחרורו ממעצר, זכרונו היה טרי יותר והוא יכול היה לנסות לאתר אז את הדירה הנטענת (עמ' 91-92 לפרוטוקול). אף-על-פי-כן, הדבר לא נעשה ואותה "סופי" עלומה לא הובאה לעדות. הנאשם 1 השיב כי לא ניסה לאתר את "סופי" לאחר שחרורו ממעצר, שכן בשעתו לא ידע שמדובר בפרט חשוב. טענה זו אינה יכולה להתקבל, שכן הנאשם 1 נשאל מספר פעמים בחקירותיו במשטרה לפרטיה של אותה "סופי" (ת/ 27, ש' 87 ואילך; ת/ 35, ש' 74 ואילך). מחדליו של הנאשם 1 בהקשר זה נזקפים לחובתו, ומקשים על קבלת גרסתו הנטענת.

שלישית, הנאשם 1 טען במשפט כי אסף שני נוסעים אלמונים כטרמפיסטים בעיר אשדוד, ורק בהמשך נסיעתו באזור אבו-גוש, אסף את הנאשם 2 (טאה) כטרמפיסט שלישי. טענה זו סותרת באופן ברור את גרסתו הראשונית של הנאשם 1 עצמו בחקירתו הראשונה במשטרה. עיון באותה הודעה משטרתית ראשונה מיום 24.6.2011, מעלה כי במסגרת חקירתו הראשונית במשטרה טען הנאשם 1 מספר פעמים כי הוא אסף שלושה טרמפיסטים שלא הכיר באזור העיר אשדוד (ת/ 27, ש' 23 ואילך, ש' 89-90). גרסת הנאשם 1 במשפט לפיה אסף שני טרמפיסטים אנונימיים באזור העיר אשדוד ורק לאחר מכן אסף את הנאשם 2 באזור אבו-גוש, נטענה לראשונה בחקירה מאוחרת יותר של הנאשם 1 במשטרה, ביום 26.6.2011. מדובר, אפוא, בגרסה כבושה. הנאשם 1 נשאל לפרט הפער האמור בין שתי הגרסאות שמסר בחקירותיו במשטרה. הנאשם 1 הסביר את הפער בכך שהיה עייף וחבול בעת גביית הודעתו הראשונה במשטרה, ולכן התבלבל (ת/ 35, ש' 95, 103). קשה לקבל טענה זו בשים לב לכך שהודעתו הראשונה של הנאשם 1 במשטרה (ת/ 27) הינה הודעה ברורה ומפורטת. יתרה מזאת; מחומר הראיות בתיק עולה כי לאחר חקירתו הראשונה של הנאשם



1 במשטרה ביום 24.6.2011, וטרם חקירתו השנייה במשטרה ביום 26.6.2011, ישבו שני הנאשמים באותו תא מעצר (ראו: ת/ 21, ש' 88-89; ת/ 35, ש' 101; עמ' 87-88 לפרוטוקול). בשים לב לאפשרות שהייתה בידי השניים לתאם גרסאות ביניהם, נראה כי אין זה מקרי שהנאשם 1 אימץ את גרסתו של הנאשם 2 במסגרת הודעתו השנייה במשטרה (ת/ 35). יוער כי הנאשם 1 נשאל על כך בחקירה נגדית, וטען כי אמנם ישב עם הנאשם 2 באותו תא מעצר, אולם לא דיבר עימו כלל (עמ' 88, ש' 7 לפרוטוקול). טענה זו אינה מתיישבת עם עדותו של הנאשם 2 במשטרה, שאישר כי שוחח עם הנאשם 1 בתא המעצר (אף כי טען שהשניים שוחחו ביניהם על המכות שקיבלו מהשוטרים) (ת/ 21, ש' 88-89). הנה כי כן, לא רק שהנאשם 1 לא הציג הסבר משכנע לשינוי גרסאותיו במהלך חקירת המשטרה, אלא שמחומר הראיות בתיק עולה כי שינוי הגרסאות יכול היה לנבוע מתיאום בין שני הנאשמים בעת שישבו יחדיו באותו תא מעצר במהלך החקירה.

מכל מקום, לגופם של דברים - הגרסה הראשונה של הנאשם 1 בחקירתו במשטרה מחזקת את טענת המאשימה לפיה שלושת הנוסעים עלו לרכב המזדה עליו לרכב המזדה יחדיו. טענת הנאשם 1 בהודעתו הראשונה במשטרה, לפיה שלושת הנוסעים עלו לרכב כטרמפיסטים באזור העיר אשדוד, אינה מתיישבת עם עדויות התצפיתנים אותן מצאתי אמינות, לפיהן השלושה עלו לרכב המזדה באזור מחסום חוסאן, בכניסה לפארק-בגין. אשר לגרסה המאוחרת יותר של הנאשם 1 בחקירתו במשטרה וכן במשפט לפיה הנאשם 2 עלה לרכב רק באזור אבו-גוש, הרי גרסה זו מעוררת קשיים ניכרים מטעמים עליהם עמדתי בפסקה 34 לעיל, ואני מפנה לדברי שם.

רביעית, הנאשם 1 לא סיפק כל הסבר בחקירתו הנגדית כיצד נתפסו ברכבו שלוש זוגות כפפות באמצע הקיץ, לום, וכן פריטים גנובים מביתם של משפחת ירימי ברח' הציפורן 8 ביבנה, כאשר רכב המזדה בו נהג הנאשם 1 נצפה עוצר ברחוב סמוך מוקדם יותר באותו ערב (עמ' 91 לפרוטוקול). אעיר כי בכל הנוגע לפטישון ולמכשיר דיסק החיתוך - הנאשם 1 טען כי הוא רכש אותם לצורך עבודות שיפוצים, אולם לא הוכיח את דבר קניית המכשירים, ואף לא הוכיח כי הוא אמנם עבד בשיפוצים בעת הרלוונטית כנטען על-ידו (עמ' 36, ש' 13 לפרוטוקול; ת/ 36).

חמישית, בחינת גרסתו של הנאשם 1 במשפט מלמדת כי לטענתו הוא יצא מאשדוד בשעה 17:00, טעה בדרך ברחובות העיר, ולאחר מכן יצא לכיוון ירושלים עד שנעצר בצומת רמת-שלמה. כפי שצוין לעיל, מדו"ח המעצר של הנאשם 1 עולה כי המעצר בוצע בשעה 23:05. לא היה בפי הנאשם 1 הסבר משכנע, כיצד לשיטתו נסיעה מאשדוד לירושלים ארכה 6 שעות, ללא עצירות בדרך (עמ' 92 לפרוטוקול).

לבסוף, אציין כי טענת הנאשם 1 לפיה ברח בעת מעצר רכב המזדה שכן לא הבין כי מדובר בשוטרים, סותרת את מכלול עדויות השוטרים אותן מצאתי אמינות, לפיהן השוטרים עשו שימוש בכריזה, באורות מהבהבים ובכובעי זיהוי משטריים. בדומה לנאשם 2, גם בעניינו של הנאשם 1 מתבקשת המסקנה כי הוא לא סיפק הסבר סביר להתנהגותו המחשידה שכללה בריחה מסוכנת משוטרים בתוך ואדי תלול, תוך התנגדות למעצר.

(ד) סיכום ביניים והתייחסות לטענות נוספות של הסנגור

38. גרסאותיהם של שני הנאשמים במשפט נמצאו בלתי אמינות מטעמים עליהם עמדתי לעיל, ולפיכך אין בהן כדי לעורר ספק סביר בתזה המפלילה את שניהם. ודוק, בתרחיש האלטרנטיבי אליו חתרו הנאשמים, חיצו החשד אמורים היו להיות מופנים לעבר שני הנוסעים שעלו לרכב המזדה עם "שקית לבנה" ואשר זהותם לא נחשפה עד היום, בעוד שני



הנאשמים חסרי כל קשר לאותם שני נוסעים אלמונים ולעבירות הרכוש שבוצעו. דא עקא, מדובר בתרחיש שאינו מתיישב עם חומר הראיות הקיים בעניינם של שני הנאשמים, ומסבך אותם באופן ברור בביצוע העבירות המיוחסות להם.

39. בסיכומיו בעל-פה, העלה הסנגור שלל טענות כנגד מחדלים נטענים בחקירה. כך למשל, טען הסנגור כנגד כך שהמשטרה לא הציגה תמונה או תצלום כלשהוא מן התצפיות והמעקבים שביצעה אחר רכב המזדה; וכן כנגד כך שהמשטרה לא תרה אחרי טביעות-אצבע ודגימות ד.נ.א. בהתייחס לטענות אלה אזכיר מושכלות-יסוד לפיהן מבחן של ראיות התביעה אינו מותנה בשאלה אם ניתן היה להשיג ראיה טובה נוספת, אלא אם הראיות שבאו לפני בית-המשפט מספיקות לביסוס הרשעה. כידוע, די בראיה "מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המקסימאלית" שניתן היה להשיג (ראו: ע"פ 804/95 גרינברג נגד מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 208 (1995); ע"פ 8002/99 בכר נגד מדינת ישראל (2.9.2001); ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.2007)). בהתחשב בכך, אינני סבורה כי יש בטענות הסנגור כדי לשנות מהמסקנה המרשיעה אליה באתי.

הסנגור הוסיף וטען כי המעקב אחר רכב המזדה לא היה מתמיד ורצוף כל העת, וכי המאשימה לא הציגה תזמון מדויק בכל רגע ורגע של פעילות המעקב אחרי רכב המזדה בשעות הרלוונטיות. בהתייחס לטענה זו אזכיר כי המעקב אחר רכב המזדה כלל תזמונים, אף כי לא של כל דקה ודקה במסלול נסיעת הרכב. מכל מקום, נוכח טענת ההגנה לפיה הנאשמים כלל לא היו במקומות בהם נצפה רכב המזדה בשעות הרלוונטיות (כגון: הכניסה לפארק-בגין בשעה 18:08; צומת לטרון בשעה 20:00; גן-יבנה בשעה 21:13; ולאחר מכן העיר יבנה בשעה 21:46), ונוכח דחייתה של טענה זו, נחלש עד מאד כוחו של טיעון ההגנה בדבר חשיבות הצורך בתזמון מדויק של כל דקה ודקה במעקב אחרי הרכב.

ממצאים ומסקנות

40. לאחר בחינת מכלול הראיות שבתיק אני סבורה כי התזה המפלילה של המאשימה הינה בגדר האפשרות ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות העניין, וכי הנאשמים לא הצליחו לעורר ספק סביר לגביה.

41. בהתבסס על הראיות שהובאו לפניי, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר כי ביום 23.6.2011 שני הנאשמים נטלו חלק כמבצעים בצוותא, ביחד עם שניים אחרים שזהותם לא נחשפה עד היום, בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה וכן גניבה בבית משפחת ירימי בר' הציפורן 8 ביבנה. הנאשם 1 היה נהג רכב המזדה אשר הסיע את הנאשם 2 ואת השניים הנוספים לבית משפחת ירימי, המתין להם ברכב עד שובם מהבית שנפרץ עם השלל בידיהם, והסיע אותם מזירת העבירה לכיוון ירושלים עד למעצר רכב המזדה. הנאשם 2 היה בין השלושה שירדו מרכב המזדה וביצעו את ההתפרצות לבית ואת הגניבה מתוכו. השלושה שברו את סורג דלת ההזזה הקדמית של חצר הבית, עקרו את מערכת האזעקה ממקומה, זרעו אי-סדר בחדרי הבית, וגנבו מתוכו רכוש וחפצים אישיים.

בכל הנוגע לעבירה של החזקת מכשירי פריצה - ברכב המזדה נתפסו בין היתר, פטישון, דיסק לחיתוך ולום. זאת ועוד; בצמוד לרכב נתפס מברג שנמצא בתוך זוג כפפות מגולגולות. מדובר בכלים שעל-פני הדברים משמשים לפריצה (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי באר-שבע) 8205/06 מדינת ישראל נ' סראחין, פסקה 8 (19.4.2007)). יוער כי בשום שלב של ההליך שלפניי, ההגנה לא חלקה על נקודה זו. כפי שהבהרתי בפסקה 37 לעיל, הנאשם 1 לא סיפק הסבר סביר



ואמין להימצאות כלים אלה ברכב אותו שכר ובו נהג (לרבות לענין הפטיון והדיסק לחיתוך). כך גם הנאשם 2 שנסע ברכב. כאמור, הוכח מעבר לספק סביר כי שני הנאשמים נטלו חלק כמבצעים בצוותא בעבירות של התפרצות וגניבה מביתם של משפחת ירימי זמן קצר לפני תפיסת המכשירים האמורים ברכב. אזכיר כי בית משפחת ירימי נפרץ באמצעות שבירת מנעול של דלת הזזה בסלון, ועקירת מערכת האזעקה של הבית ממקומה. עוד אזכיר כי המכשירים המדוברים נתפסו ברכב בו נתפסו גם פרטי-רכוש שנגנבו מבית משפחת ירימי. בנסיבות אלה, אני קובעת כי הוכחו מעבר לספק סביר יסודותיה של העבירה של החזקת מכשירי פריצה לגבי שני הנאשמים.

אשר לעבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל המיוחסת לנאשם 2 בלבד (טאה) - אין מחלוקת בדבר התקיימות יסודותיה.

בכל הנוגע לעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין המיוחסת לנאשם 1 בלבד (ג'אברין) - הוכח לפני מעבר לספק סביר כי הנאשם 1 אסף אל רכבו את שלושת הנוסעים (ובהם הנאשם 2 שהינו שוהה בלתי חוקי) בסמוך למחסום חוסאן, בכניסה לפארק-בגין. הוכח מעבר לספק סביר כי שלושת הנוסעים הגיעו לרכב המזדה מתוך כפר ואדי-פוקין, שאינו בשטח ישראל. בנסיבות אלה, מתבקשת המסקנה כי הנאשם 1 ידע, ולמצער עצם את עינוי, כי הוא מסיע ברכבו שוהה בלתי חוקי. לפיכך, הוכחו גם יסודותיה של עבירת הסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין.

42. בסיום הדברים אוסיף כי חסד עשתה המאשימה עם הנאשמים כאשר תיארה בעובדות כתב-האישום את ניסיונם של שני הנאשמים לברוח מהשוטרים ולהסתתר מפניהם לאחר מעצר רכב המזדה, וכן את התנגדותם בכוח למעצר, אולם לא ייחסה לנאשמים בכתב-האישום עבירות מתאימות בגין אותה התנהלות. מאחר שהמאשימה אף לא ביקשה כי אפעיל את סמכותי לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אמנע מלעשות כן. עם זאת, אני רואה לציין כי הוכח לפניי כפי שפורט בפסקה 29 לעיל, ששני הנאשמים ברחו מהשוטרים שנאלצו לרדוף אחריהם בתוך ואדי תלול תוך סיכון עצמם, וכי שני הנאשמים התנגדו בכוח למעצרים (הנאשם 2 אף נטל אבן לידו הימנית). עובדות אלה מהוות חלק מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים.

סוף דבר

43. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את מכלול העבירות שיוחסו לשני הנאשמים בכתב-האישום. לפיכך, אני מרשיעה את שני הנאשמים בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; והחזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק. בנוסף, הנאשם 1 בלבד (ג'אברין) מורשע בעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל. הנאשם 2 בלבד (טאה) מורשע בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

5129371

54678313

ניתנה והודעה היום כ"ו תשרי תשע"ה, 20/10/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 21